

Tisztelt Igazgató Úr, Tanárok, Szülők és Rokonok!

Kedves Végzősök!

Engedjétek meg, hogy egy egyszerű „Sziasztok!”-kal köszönjek most nektek. Személyesen legtöbbeteket ugyan nem ismerem, viszont úgy vélem, hogy az iskolai mindennapok és élmények összekötnek bennünket. A ti szívetekhez is ugyanúgy hozzánőtt a Vasvári, ami Szilárdtól kezdve egészen a tetőtéri kanapéig tart. S most ettől vesztek búcsút.

Itt kellene a szokássá vált magvas gondolatokat megosztanom veletek a nagybetűs életbe való lépésről. E helyett arra kérlek titeket, gondoljátok végig, hogy az elmúlt néhány évben mi mindent éltetek itt át. Azokkal az emlékekkel, amiket itt szereztetek, senki más nem büszkélkedhet, hiszen a személyes élmények egyediek. Persze azért vannak közös pontok is ezek közt.

Mindannyiunknak ismerős szituáció, amikor kettést kaptunk valamiből, és ezért nem mehettünk el bulizni. Vagy amikor biológiaórákon csak kapkodtuk a fejünket, mert mire felírtuk a sejtosztódás szabályait, addigra a tanár úr vagy tanárnő már az embertanról kezdett el beszélni. S ne feledkezzünk meg a büfében megtartott spontán heringpartikról sem, amik szinte háborús csataterre váltak, miután megláttuk, hogy csak 3 csokis tekercs maradt. Közös s mégis egyedi emléketek például a gólyatábor, amin vannak, akik kétszer is részt vettek: egyszer gólyaként, egyszer végzősként, s számukra a gólyatánc is kettős értelmű, mert nem volt mindegy, hogy betanulni vagy betanítani kell azt. A Vasváris Hét mindegyikünknek emlékezetes, de azt azért elárulom, hogy számunkra ti tettétek azt felejtethetlenné.

Az, hogy itt álltok, nem jelenti azt, hogy végleg vége van a vasváris személyiségeteknek. Persze leérettségiztek, egyetemre mentek, ismét gólyák lesztek, messze sodorhat egymástól titeket az élet. Viszont ha most egymásra néztek, nem csak egy olyan tizenkettődiket láttok, akivel éveken keresztül ugyanannak az iskolának a padjait koptattátok, hanem valakit, akit soha nem fogtok elfelejteni. Valakit, aki váratlanul eszetekbe fog jutni, miközben zh-ra tanultok. És mosolyogni fogtok. Ez a mosoly abban a pillanatban többet fog érni mindennél.

Ha bármikor előnt titeket a nosztalgia érzése, ne legyetek restek, gyertek vissza! A Vasvári egy tapodtat sem fog mozdulni. Ugyanitt fog állni helyenként omladozó vakolattal, ámde vadiúj nyílászárókkal. Keressétek meg a tablótokat, és pár percre idézzétek fel azt a fiatal éneteket, akiket én látok most itt magam előtt.

Köszönöm a figyelmet!

Lendvai Dániel